

βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ τόπου τῆς καταδίκης εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀνεφώνησε: «Ὅλοι μας ἔχαθήκαμε, διότι ἐκαύσαμε μίαν Ἀγίαν· ἡ ψυχὴ τῆς εἶνε εἰς τὸν Θεόν.» Ἐν τῷ χωρικῷ λαῷ τῆς Νορμανδίας ἤρχισαν νὰ ἐγείρονται φωναὶ καὶ γυγγυσμοὶ κατὰ τῶν φονέων. Εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Ρουένης ὁ Cauchon καὶ οἱ σύμβουλοί του ἐδακτυλοδεικτοῦντο. «Ὅλοι αἱ βαιοπραγίαι τῶν Ἀγγλων δὲν ἦσαν ἱκαναὶ νὰ καταπνίξωσι τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ λαοῦ. Διεδίδετο δὲ ἡδὴ παρὰ τῷ λαῷ ἡ φήμη, ὅτι λευκὴ περιστέρα ἐφάνη ἐκ τῶν φλογῶν ἀναπτὰσα πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἡ γηραιὰ μήτηρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς δυστυχοῦς κόρης ἀπετάθησαν μετὰ τινα χρόνον πρὸς τὸν πᾶπαν μὲ τὴν παράκλησιν, ὅπως διατάξῃ τὴν ἐκ νέου διεξαγωγὴν τῆς δίκης καὶ ἀπαλλάξῃ τὴν οἰκογένειαν ἀπὸ τοῦ στίγματος τῆς ἀποστασίας καὶ εἰδωλολατρείας. Ἐν ἔτει 1455 ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον διὰ πολιτικούς λόγους χάριν τῆς Ἀγγλίας ἐσωπάτο τὸ πρᾶγμα ἐν Ρώμῃ, ἡ ἐπιθυμία τῆς οἰκογενείας ἐξεπληρώθη, καὶ τὸ ἀκόλουθον ἔτος ἀπεκαλύφθησαν αἱ δολοπλοκίαι τοῦ Cauchon. Πάλιν ἐν τῇ αἰδούσῃ τοῦ μεγάρου

ἐν Ρουένῃ ἡ πρώτη δίκη ἐχαρκτηρίσθη ἐν ὀνόματι τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἀνόσιος καὶ θεοσυγῆς καὶ πᾶσα κηλὶς ἀπὸ τῆς μνήμης τῆς Ἰωάννας ἀφῆρέθη.

Ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ παπικοῦ τούτου διατάγματος, τὸ ὅποιον ἐπὶ τέλους οὐδὲν ἄλλο ἔπραξεν ἢ ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῆς παρθένου τὸν ἐπουσιώδη καὶ ἀσήμαντον μῶμον τῆς ἀποστασίας, ὁ κόσμος δὲν θὰ ἐβράδυεν ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς θαυμασίας ταύτης κόρης· ἡ ἀλήθεια τοῦ ἐνδοσιώδους ἔργου δὲν μένει ἐπὶ μακρὸν κεκρυμμένη. Ἡ Αὐρηλιανὴ Παρθένος ὑπέστη χειροτέρας ἔτι προσβολὰς ἢ τὸ μῖσος τῶν Ἀγγλων, ἀλλ' ἐξῆλθε νικηφόρος. Ἡ χλεῦη τοῦ Βολταίρου οὐδαμῶς ἡλάττωσε τὸ μεγαλεῖόν της. Ἀλλ' εἰς τὸν μέγαν τῆς Γερμανίας ποιητὴν ἦτο δεδομένον ν' ἀποδώσῃ ποιητικῶς εἰς τὸ τέκνον τοῦ χωρίου Domremy τὴν προσήκουσαν αὐτῷ αἰγλήν καὶ λαμπρότητα. Ὁ Σχίλλερος, ὅσον καὶ ἂν ἀπέκλινεν ἀπὸ τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, τὸ πνεῦμα ὅμως τοῦ ἱστορικοῦ φαινομένου ἀπέδωκεν ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἐν τῷ ἀπαραμίλλῳ δράματι τῆς «καθαρᾶς παρθένου, ἣτις ἐπιτελεῖ πᾶν λαμπρὸν καὶ θαυμάσιον ἐπὶ τῆς γῆς.»

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.)

B. M.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἑμάννου Χαίβεργ.

(Συνέχεια.)

Εὐρίσκετε λοιπὸν τόσον μεγάλην εὐχαρίστησιν εἰς τὸ νὰ ἦσθε πάντοτε εἰς ἀμνηστίας καὶ νὰ μὴ γνωρίζετε σήμερον πῶς νὰ ζήσετε ἀβρίον, καὶ νὰ σαίνετε ἐστὶ δικαστήρια καὶ νὰ ἐκτιθεσθε εἰς τὴν κακογλωσσίαν τοῦ κόσμου; Ἀγαπήτε Βόμστωρφ! Τὸν εὐγενῆ ἱππὸν τὴν κοσμοῦσιν ἄλλαι ἀρεταί. Τὴν ἐλαφρότητα καὶ ἀμεριμνησίαν δύναται τις νὰ εἶρῃ συγγνωστὴν εἰς ἕνα νεαρὸν ἀνδραπασιστὴν ἢ εἰς ἕνα σπουδαστὴν, ἀλλ' ὁ ταγματάρχης, ὁ βαρὺν Ὀύγος φὸν Βόμστωρφ, ἔπρεπε νὰ ζητῇ εἰς ἄλλα καλλίτερα πράγματα τὸν σκοπὸν τοῦ βίου του. Ὁμιλοῦσατε πρὸ ὀλίγου περὶ τοῦ κτήματός μου, περὶ τῆς ἐν τῇ ἐξοχῇ διαμονῆς. Εὐρίσκετε εὐτυχίαν τὸν ἐνταῦθα βίον. Ἐμπρὸς λοιπόν. Ἐλάτε νὰ κατοικήσετε ἐδῶ ἔξω. Εἰμαι πρόθυμος νὰ σᾶς παραχωρήσω ὡς κατοικίαν τὸν ὀπισθεν τῆς ἀλλῆς μικρὸν πύργον καὶ νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπὸ κάθε φροντίδα. Ἀλλὰ τὴν οἰνοποσίαν μὲ τὸν τσαγκάρη καὶ μὲ τὸ ῥάφτι καὶ μὲ τὸν ἕνα καὶ μὲ τὸν ἄλλο πρέπει νὰ τὴν ἀφήσῃς, καὶ ἀντὶ Μεδόκ εἰμφορεῖς νὰ πίνῃς μπύρρα καὶ τὰς νύκτας δὲν πρέπει πλέον νὰ τὰς κάμνῃς ἡμέρας. Καὶ τώρα λοιπόν, μὲ ὅλην τὴν σπουδαιότητα σᾶς ἐρωτῶ καὶ πάλιν, πόσα χρεωστεῖτε ἀκριβῶς;

«Ὁ διάβολος ζεῦρει!» ἀπήντησεν ὁ Βόμστωρφ, προσπαθὼν συγχρόνως δι' ἐνὸς μορφασμοῦ νὰ κρύψῃ τὸ δάκρυον τῆς συγκινήσεως, ὅπερ ὕγρανε τοὺς ὀφθαλμούς του.

«Εἶναι πολλά; εἰπέτε μου: πέντε χιλιάδες τάλληρα;» ἠρώτησεν ὁ Καϊῦ, τὸν ὅποιον δὲν διέφυγεν ἡ κίνησις τοῦ Βόμστωρφ.

«Περισσότερα!»

«Περισσότερα; Ἀνδρῶπε τοῦ Θεοῦ, τί ἔκαμες τὸ στομάχι σου; δλα εἰς Μεδόκ»

«Ὅχι, φίλτατε. Ἐπὶν καὶ ἄλλα εἶδη. — Ἦτο ἀδικία ἐκ μέρους τοῦ πλάστου, νὰ φυτεύῃ τόσον ἀραιὰ τὰς ἀμπελούς καὶ νὰ κάμῃ τὸ κρασί τόσον ἀκριβό, ἐν ὅσῳ ἐγὼ περιπατῶ ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ σᾶς παρακαλῶ, ἐξάδελφε, ἀφήσατε τὰς πληρωμὰς καὶ τὰς τακτοποιήσεις. Τὸ ποσὸν εἶνε πολὺ μεγάλο. Καὶ αὐτὸς ὁ Ρότσιλδ θὰ ἔσειε τὴν κεφαλὴν...»

«Ἄς εἰπούμε λοιπόν, ὅτι χρεωστεῖτε δέκα χιλιάδας τάλληρα. Ἀρκοῦν δέκα;»

«Τόσα πολλά δὲν πιστεύω νὰ εἶναι, ἐξάδελφε.»

«Τόσῳ τὸ καλλίτερον. Ἄς εἰπούμε ὅμως 10,000 τάλληρα. Ἐγὼ προσφέρω εἰς τοὺς πιστωτάς σου 30 τοῖς ἑκατόν, καὶ ἂν δὲν εὐχαριστηθῶν, τότε ἂς περιμένουν ὅσο θέλουν.»

«Αὐτὴ θὰ ἦτο λαμπρὰ ιδέα!» ἀπήντησεν ὁ Βόμστωρφ γελῶν καὶ κατανεύων. «Τριάντα τοῖς ἑκατόν» ἐπανάλαβε ψαύων τὸν μύστακά του «κάνει περισσότερο ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες τάλληρα. Μολονότι, νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, κρίμα ἐστὶ ποσόν.»

«Ὅχι, δὲν εἶνε κρίμα, καὶ αὐτὰ ὅπου λέγετε δὲν εἶναι πεποῖθαις σας. Δὲν θὰ ἦτο ἡ εὐχεστετέρα ἡμέρα τοῦ βίου σας ἐκεῖνη, καὶ ἢν θὰ ἐλέγετε ὅτι δὲν χρεωστεῖτε εἰς κανένα τίποτε;»

«Φυσικὰ, sans doute, ἐξάδελφε! Βλέπετε: ἔχω νὰ λαμβάνω ἕως 20,000 φιορίνια ἀπὸ φίλους μου ἐς τὴν Αὐστρία. Ὡστε λοιπὸν δὲν προσέβαλα τὰ ὠραία οἰνοπωλεῖα τῆς πόλεώς μας Σ., χωρὶς νὰ ἔχω ὀρισμένον τι, ἔστω καὶ ἀπλητισμένον σχεδὸν ἐνεργητικόν. Νομίζω μάλιστα ὅτι, ἂν κανένας ἔδετεν εἰς κίνησιν τὰ ὁμόλογα καὶ τὰ συναλλάγματα — ἂν παραδείγματός χάριν ἀνέθετα εἰς ἕνα δικηγόρον τὴν εἰσπραξίν — θὰ ἐβγαίνε ἀρετὰ καλὸ ποσόν. Ἀλλὰ πολὺ λυποῦμαι τοὺς καλοὺς, ἀγαπητοὺς μου φίλους. Ζεῶν πόσον δυσάρεστον εἶνε νὰ σπαταλᾷ κανεὶς χρήματα μὲ πληρωμὰς παλαιῶν χρεῶν! Ἐδίδα, ἐν ὅσῳ εἶχα, καὶ τώρα ἀναγκάζομαι νὰ παίρνω, διότι δὲν ἔχω τίποτε καὶ δὲν εἰμαι εἰς θέσιν νὰ κερδίζω δι' ἐργασίας.»

«Πάλιν λόγια χωρὶς πεποῖθαι! Ζεῶν ὅτι σὲ βασανίζει ἡ ιδέα τῶν χρεῶν. Εἶσθε ἀναγκασμένος νὰ ἐξοδεύετε περισσώτερα ἀπὸ ὅσα ἔχετε· εὐρίσκεσθε κολλημένους ἐντὸς ἐλούς καὶ σκέπτεσθε ὅτι πρέπει νὰ πνιγῇτε ἐξ ἀπαιτος.»

«Ἡ μάλλον, ὅτι πρέπει νὰ πίνω ἐξ ἀπαιτος» εἶπεν ὁ Βόμστωρφ γελῶν, καὶ ἐγερθεὶς αἰφνης ἔθηκε τὴν μεγάλην χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὕψους ὄμου τοῦ Καϊῦ καὶ παρετήρησεν αὐτὸν μὲ ὕψους ὀφθαλμούς εἰς τὸ πρόσωπον.

«Ὁμολογῶ τιμῶς καὶ εἰλικρινῶς!» εἶπε καὶ ἡ φωνὴ του ἔτρεμε· «Πολλάκις ἤδη ἀπέβαλα τὴν πίστιν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐπίστευσα ὅτι τὰ πάντα κυβερνῶνται ὑπὸ τοῦ ταπεινότητος ἐνωϊσμοῦ, καὶ ἕνα ἀνθρώπου, εἰς τὸν ὅποιον πραγματικῶς τὰ χρήματα ἐν τῇ φιλίᾳ δὲν ἔχουσι περισσώτεραν σπουδαιότητα ἢ πᾶν ὅτι ἄλλο τὰ διποδα ζῶα προσφέρουσι μετὰ τῶν, — τοιοῦτον ἀνθρώπου δὲν ἐγνώρισα ποτὲ ἕως τώρα. Ναί, χρήματα, χρήματα! Τὸ χρῆμα εἶνε πτερωτὸ ἄλογο, τὸ ὅποιον δὲν κλείεται εἰς κανένα σταθλόν. Σεῖς εἰσθε σπάνιος ἀνθρώπος, ἐξάδελφε! Δὲν παρουσάζεσθε ἐνάπιον τοῦ πλησίον σας μὲ τὴν φαρισαϊκὴν ὑποκρισίαν, ἣτις ἀνακαλύπτει τὰ κάρφη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν ἄλλων, ἐνῷ οἱ ἴδιοι ὀφθαλμοὶ σκοτίζονται ὑπὸ δοκῶν· ὅχι! ἀλλὰ μὲ τὴν ἀπροκατάληπτον ἐκείνην ἐλευθερίαν

καὶ εὐγένειαν τῆς ψυχῆς, ἥτις ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἰς πέντε χιλιάδων τετραγωνικῶν μιλίων περιοχὴν μόνον ἀπαξ ἰσῶς εὐρίσκεται.»

«Ἀφῆσατε δὲ τὰς ὑπερβολὰς, ἐξάδελφε,» εἶπεν ὁ Καῖϋ ἀποκρούων τὸν ἔπαινον· «Εὐχάριστον βεβαίως δὲν μοῦ εἶνε καθόλου, νὰ χάνω χρήματα. Ἀλλὰ δι' ἓνα καλὸν ἄνθρωπον, ἔστα καὶ ἀσυγνώστως ἀπερίσκεπτον, μπορεῖ κανεὶς νὰ θυσιάσῃ κάτι τι. Τώρα λοιπὸν εἰμεθα σύμφωνοι καὶ προσεχῶς ἀρχίζομεν ὅσον τάχιστα τὸ ἔργον καὶ — ὅσον ἀφορᾷ τὸ συνάλλαγμα, ὅπου πρέπει νὰ πληρώσετε αὐτὸν, στείλετε εἰς ἐμὲ τὸν ἄνθρωπον· ἐγὼ δὲ φροντίσω νὰ τὸν ικανοποιήσω. Προσέξατε ὁμῶς, τὸ πρᾶγμα νὰ μείνῃ μυστικὸν μεταξὺ μας, καὶ πρὸ πάντων προσέξατε ἀπὸ τὴν κόρησάν, τὴν γυναικά μου —» ὁ Καῖϋ διέκοψε τοὺς λόγους του καὶ ἔλαβε διὰ τῶν βλεμμάτων τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Βόμστωφ. «Καὶ ἔπειτα σκεφθῆτε καλὰ τὴν πρότασίν μου, ἐξάδελφε —» ἐξηκολούθησεν ὁ Καῖϋ «νὰ ἔλθετε δηλαδὴ νὰ κατοικήσετε ἐδῶ μαζὶ μας. Ἐννοεῖται ὅτι μεταξὺ μας δὲν θὰ ἔχωμεν τὴν παραμικρὰν ἐνόχλησιν· αἱ σχέσεις μας θὰ μείνωσιν αἱ αὐταί, ὡς μέχρι τοῦδε. Θὰ εἰμεθα καλοὶ φίλοι, καὶ ἐντελὼς ἀνεξάρτητοι ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, ὥστε δὲν θὰ στενοχωρηθῶμε καθόλου.»

Μὲ ἀγαθὸν καὶ γλυκὺ μεϊδιάμα ἐτελείωσεν ὁ Καῖϋ τοὺς λόγους του, ὁ δὲ Βόμστωφ ἠνάρθωσε τὸ ὕψηλόν του σῶμα καὶ ἐν τῷ ἔσπερινῷ λυκόφωτι ἐφάνη ὡς ἱππότης ἀρχαιοτέρων χρόνων. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον παραδόξως καὶ προσηλωθῆσαν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὀμιλοῦντος. «Ὅτε δὲ ἦλθεν ὁ ὑπῆρέτης καὶ ἀνήγγειλεν ὅτι τὸ δεῖπνον ἦτο ἐτοιμον, ὁ Βόμστωφ ἐπλησίασε περισσότερον πρὸς τὸν Καῖϋ καὶ ἐνηγκαλίσθη αὐτὸν ταχέως καὶ διαπηλῶς, ἐν βαθεῖα συγκινήσει.

Ἦτο πρωτὰ. Ὁ Καῖϋ πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀναγνώσῃ ἑπὶ ἀπαξ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πενθεροῦ του καὶ περιεπάτει ἤδη σὺννοὺς ἐν τῷ δωματίῳ του, τῷ πολυτελῶς κεκοσμημένῳ μὲ λαμπρὰ ἐπιπλα καὶ ἀντικείμενα τῆς τέχνης.

Μηχανικῶς οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐστρέφοντο εἰς τὰ διάφορα ἀντικείμενα καὶ τέλος προσηλωθῆσαν εἰς μίαν εἰκόνα, ἐνηρμοσμένην ἐντὸς φραίου πλαισίου ἐξ ἐβενοξύλου καὶ κρεμαμένην ὑπεράνω τοῦ γραφείου του. Ἦτο ὁμοιοτύτῃ καὶ λίαν ἐπιτυχῆς εἰκὼν τῆς Μερτσέδες ἐκ τοῦ παρελθόντος ἔτους.

Ἐνῶ ὁ Καῖϋ ἦτο βεβυθισμένος εἰς τὴν θεωρίαν τῆς εἰκόνης, ὁ νοῦς του ἦτο συγχρόνως εἰς αὐτὴν τὴν Μερτσέδες, ἥτις τώρα ἔπασχε δεινῶς. Ἡ ἀσθένειά της ἀπησχόλει ἐντελῶς τὸ πνεῦμά του καὶ ἐπλήρου τὴν καρδίαν του βαδυνάτης λύτης καὶ ἀνησυχίας· ἀφρίζετο σχεδὸν κατὰ τῶν γονέων της, οἵτινες τώρα μόνις ἐσκέφθησαν νὰ προσδράμωσιν εἰς τὴν γενναϊότητά του, ὅτε ἰσῶς ἦτο πολὺ ἀργά.

Ἡ δυστυχὴς Μερτσέδες! Πόσον φραῖα ἦτο μὲ τοὺς μέλανας, ἐκφραστικούς ὀφθαλμούς! Πόσον γλυκὴ ἦτο τὸ μεϊδιάμα της, πόσον ἀγαθὴ ἡ ἐκφρασίς τοῦ προσώπου της!

Ἀπὸ μηνῶν ἤδη ὁ Καῖϋ ἐσκόπευε νὰ μεταβῇ πάλιν εἰς Ἀμβούργον, διὰ νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ. Μόνῃ ἡ φρόνησις, ἡ σύνεσις, ἡ περίσκεψις ἀπέτρεψεν αὐτόν. Ἡδὴ δὲ εὐρίσκειν εὐλογωτάτην ἀφορμὴν πρὸς τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἀλιβερωτάτην συγχρόνως.

Οἱ λογιῶμοι τοῦ Καῖϋ μετέβησαν ἀπὸ τῆς Μερτσέδες πρὸς τὴν γυναῖκά του. Εἰξέυρεν ὅτι ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἐμελλεν ἤδη νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀπαιτήσιν της, ὡπως ἡ Καρμελίτα ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τῆς οἰκίας. Καὶ δὲν ἠθέλε μὲν νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν ἀπαιτήσιν ταύτην, ἀναλογιζόμενος ὁμῶς πάντα ὅσα εἶχον συμβῇ, ἔβλεπεν ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη διέξοδος.

Καὶ αὐτὸ τὸ κοράσιον, ἡ μικρὰ Καρμελίτα, ἦτο τὸ θῦμα, δι' οὗ ἠδύνατο νὰ ἀγορασθῇ ἡ εἰρήνη καὶ ἡσυχία.

Ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Καῖϋ ἠγεῖρετο πάλιν ἡ ἀρχαία ἀνυποταξία καὶ τὸ ἴδιόν του «ἐγὼ» κατεξανίστατο κατὰ τῆς γυναίκος του. Τέλος, θέλων νὰ δώσῃ ἄλλην διευδύνειν εἰς τοὺς διαλογισμούς καὶ τὰς σκέψεις του, ἔλαβε πάλιν εἰς χεῖρας τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνέγνωσε τὸ τέλος αὐτῆς.

Ὁ πενθερὸς καὶ ἡ πενθερά του ἠθελον νὰ μετοικήσωσιν εἰς τὴν πόλιν Σ. Ἡ ἀπόφασίς των ἦτο βεβαίως καλὴ καὶ φρόνιμος. Ἰσῶς ἐμελλε νὰ προσενήσῃ εἰς αὐτόν — τὸν Καῖϋ — μικρὰν τινα στενοχωρίαν καὶ ἐνόχλησιν. Οὐχ ἤττον ὁμῶς δὲν ἐδίσταζε νὰ τὴν ἀποδεχθῇ εὐφροσύνως. Ἐσκέπτετο ὅτι θὰ εὐρίσκει τὰ κατάλληλον μέσον πρὸς συμβίβασμόν τῶν συγκρουομένων ἀντιθέτων αἰσθημάτων του. Οἱ γονεῖς τῆς γυναίκος του δὲν ἀνεμύνοντο εἰς τὰς ἰδίας αὐτοῦ ὑποθέσεις. Ἡ μήτηρ τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας ἦτο γυνὴ ἀγα-

θωτάτη ὁ δὲ γηραιὸς κόμης ἦτο πάρα πολὺ δειλὸς καὶ πάσης ἐριδος ἐχθρὸς ἢ ὥστε νὰ γείνῃ πρόξενος διχονοίας.

Καὶ ἔπειτα ἡ μετοίκησις αὕτη εἶχε καὶ ἑτέραν σημαντικωτάτην συνέπειαν. Ἡ Μερτσέδες θὰ ἤρχετο βραδύτερον πλησιέστατα πρὸς αὐτόν. Ἡ Μερτσέδες! Καὶ πάλιν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Καῖϋ προσηλωθῆσαν ἐπὶ τῆς εἰκόνης τῆς κόρης. Βεβαίως — μὲ τὴν ἑλευσίν της ἠδῶντο καὶ οἱ ἀρχαῖοι κίνδυνοι. Αὐτὴ τὸν ἡγάπα, καὶ αὐτὸς τὸ ἤξευρε. Καὶ τὸν ἡγάπα εἰσέτι — τὸ ἰσθάνετο. Μετὰ τὰς διαφορὰς ταύτας σκέψεις ὁ Καῖϋ ἠσθάνθη τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τὴν Κλεμεντίνα Ἰουλίαν καὶ ν' ἀκούσῃ τὴν γνώμην της. Μέχρι τοῦδε εἶχον ἀνταλλάξῃ ὀλίγας μόνον λέξεις περὶ τοῦ περιεχομένου τῆς ἐπιστολῆς.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Καῖϋ ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ δωματίου, ἀνεφύθη ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία. Ἐπειδὴ ὁ Καῖϋ εἶχεν ἐγερθῇ λίαν πρῶτ' ἐκ τῆς κλίνης, παρεσκευάσθη αὐτῷ τὸ πρῶτον πρωϊνὸν φαγητὸν ἐντὸς τοῦ δωματίου του, ὅπως εἰς τοιαύτας περιστάσεις συχνότατα συνέβαινε. Ἐνεκὰ τοῦτου ἀντήλλαξαν αὐτὸς καὶ ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία μόνις τώρα τὸν πρωϊνὸν χαιρετισμὸν «καλὴ ἡμέρα».

Διὰ τοῦ ἀνεωγμένου παραθύρου ἔπεμπεν ὁ πρωϊνὸς ἥλιος τὰς μαλακάς ἀκτῖνάς του εἰς τὸ δωματίον, ἐξωρᾶντε πάντα τὰ ἀντικείμενα, ἡπλοῦτο ἀστράπτων ἀνὰ τοὺς τοίχους, τὰ ἐπιπλα, τὰς εἰκόνας καὶ τὰ λοιπὰ ἀντικείμενα, καὶ μὲ το ἀργυρόχρουν φῶς του ἐλάμπρυνε τρέμον τι νέφος κονιορτοῦ, ὅπερ ἐφαίνετο ὡσεὶ πλαγίως καταπίπτουσα στήλῃ.

Καὶ ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἐφαίνετο τὴν πρωϊαν ταύτην θαυμασίως φραῖα.

Λευκὴ ἐσθῆς ἐκ κασμιρίου, ἔχουσα κομβία ἐκ κυανοῦ μεταξωτοῦ εἰς τὰ ἔμπροσθεν καὶ λήγουσα ὀπισθεν εἰς μακρὸν καὶ πλουσιοπάρχον ἐπίστυμα, περιέβαλλε τὸ εὐμηκες σῶμά της.

Ἐν τῇ εὐαρμόστῳ ταύτῃ ἐσθῇ, ἥτις ὀλίγα μόνον ἐσωτερικὰ ἐνδύματα ἐκάλυπτεν, ἐφαίνοντο ἐξέχοντα τὰ φραῖα καὶ εὐσάρκα μέλη τοῦ σώματός της, καὶ συγχρόνως περιέπνεεν αὐτὴν τὸ ἰδιάζον ἐκεῖνο θέληγερν τῆς πρωϊνῆς δροσερότητος, ὅπερ καθιστᾷ τόσον θελκτικὰς τινὰς γυναῖκας.

Καὶ ἤδη περιέβαλε τὸν βραχίονά της περὶ τὸν λαιμὸν τοῦ ἀνδρός της καὶ ἐστερέωσεν ἐπὶ τοῦ στήθους του ἐν ῥόδον, εἰπούσα μετὰ χαριεντισμοῦ πειρακτικὴν τινα παρατήρησιν.

«Δὲν ἐκοιμήθης καλὰ, ἀγαπητέ μου Καῖϋ; εἶσαι τώρα καλῆτερα;» ἠρώτησεν αὐτόν. Ὁ Καῖϋ ἀνταπεκρίθη πρὸς τοὺς τρυφεροὺς τούτους τρόπους τῆς γυναίκος του, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἤρχισε πάλιν νὰ σκέπτεται περὶ τῶν πραγμάτων, ἀτινα ἀποκλειστικῶς ἀπησχόλουν πρὸ μικροῦ τὸ πνεῦμά του.

«Ἐλα δῶ, κάθισε μιὰ στιγμὴ» ἤρχισεν ὁ Καῖϋ. «Πρὸ ὀλίγου ἀκριβῶς ἀνέγνωσα πάλιν τὸ γράμμα τοῦ πατρός σου καὶ πρέπει νὰ σκεφθῶμεν.

«Καλὰ! Καὶ ποῖα εἶνε ἡ ἰδική σου γνώμη;» ἠρώτησεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς καθήκλας πλησίον του.

«Θὰ δώσω τὰ χρήματα. Σκοπεύω μάλιστα νὰ μεταβῶ ὁ ἴδιος εἰς τὸ Ἀμβούργον. Ἀλλὰ μόνῃ της ἡ Μερτσέδες νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ ταξεῖδι δὲν θὰ ἐμπορέσῃ· ὡς φαίνεται δὲν ἐσκέφθησαν περὶ τούτου οἱ γονεῖς σου.» Ὁ Καῖϋ ἐωώπησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἀλλ' ἡ σὺν γός του δὲν ἀπεκρίθη πρὸς τοὺς λόγους τούτους. «Καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν μετοίκησιν, ἀν οἱ γονεῖς σου θέλουν καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ μετοικήσωσιν εἰς τὴν πόλιν Σ, δὲν θὰ τοὺς ἀποτρεψῶ. Νομίζω ὅτι καὶ εἰς σὲ θὰ εἶνε ὑπὸ πολλὰς ἐπὶφύεις εὐάρεστον. Τί λέγεις;»

«Ναί — ὑπάρχουν πολλοὶ λόγοι ὑπὲρ τούτου.»

Ἐπειδὴ ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἀπεκρίθη τσοῦτον βραχέως, ὁ Καῖϋ ὕψωσε τὸ βλέμμα, ἀλλ' ἐν τῷ προσώπῳ της οὐδὲν παρετήρησεν ἑκτακτόν, δυνάμενον νὰ τὸν διαταράξῃ.

«Θὰ γράψω ἀμέσως σήμερον εἰς Ἀμβούργον. Ἰσῶς καὶ σὺ μπορεῖς νὰ γράψῃς ὀλίγας γραμμὰς εἰς τὸν πατέρα σου;»

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία κατένευσε, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, καὶ ἐφαίνετο ὡσεὶ ἀφρημένη. Προφανῶς ἀπησχόλει τὸν νοῦν της πᾶν ἄλλο ἢ τὸ παρὸν ζήτημα. Μετὰ τινὰς ἀνησυχούς παρατηρήσεις περὶ τῆς νόσου τῆς Μερτσέδες, κατὰ τὰς ὁποίας ὁμῶς ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία δὲν ἔδειξε πολὺ ἐνδιαφέρον, ὁ Καῖϋ λαβὼν τὸν πῖλον του εἶπε:

«Τώρα λοιπὸν δὲν ἔχομεν τίποτε περαιτέρω νὰ εἰπῶμεν περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. Τώρα πηγαίνω εἰς τὸν ἀγρόν καὶ θὰ ἐπιστρέψω ὀλίγον ἀργότερα εἰς τὸ πρόγευμα.» Ἐνευσε φιλοφρόνως καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν.

«Ήθελα ακόμη νά μιλήσουμε δυό λόγια περί τῆς Καρμελίτας» ἤρχισεν ἡδὴ ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία μετὰ τινος δισταγμοῦ, «Τώρα ἀρχίζει ὅσον οὕτω ἡ νέα τριμηνία — Ἄν θά γείνη τίποτε —»

Ὁ Καῖϋ ἔσειε τὴν κεφαλὴν.

«Τί φρονεῖς;»

«Φρονῶ, ὅτι πρὸ τοῦ φθινοπώρου δὲν δύναιμι νά λάβω καμμίαν ἀπόφασιν περὶ τοῦτου —» ἀπήντησεν ὁ Καῖϋ.

«Καλὰ! Ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν εἰμποροῦν πλέον νά ἐξακολουθήσουν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν.»

Ὁ Καῖϋ ὑψωσε τὰ βλέμματα μὲ τρόπον, σημαίνοντα ἀνυπομονήσαν καὶ ἀγανάκτησιν.

«Τί νέον συνέβη πάλιν; Λέγε!» ἐφώναζε καὶ ἀποθέσας τὸν πῖλον του ἐστηρίχθη μὲ τὰ νῶτα πρὸς τὸ παράθυρον, καὶ περιέμενε τοὺς λόγους τῆς γυναικὸς του.

Καὶ τώρα ἤρχισεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία τὰς ἐξηγήσεις της. Φμίλει περὶ τῆς Καρμελίτας καὶ τοῦ Βόμστωρφ. Διηγῆθη τὰ κατὰ τὴν Καρμελίταν, ὅτι παρέβη τὰς διαταγὰς της κρυφίως καὶ ὅτι μάλιστα ἠρνεῖτο κατ' ἀρχὰς νά ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν· καὶ ἐπεφύλαξεν ἐξεπιτηδὲς διὰ τὸ τέλος τὴν ἀνακοίνωσιν, ὅτι ἡ Καρμελίτα προέβη εἰς τοσαύτην θρασυτητα ὥστε ἐμμήθη τὸ χωλὸν βάδισμα τῆς ἰδίας της μητρὸς, πρὸς ἐμπαιγμὸν της.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Καῖϋ ἔλαβεν ἑκφράσιν βαθείας θλίψεως.

«Ὅτι ἡ Καρμελίτα παρέβη τὰς διαταγὰς σου καὶ ὅτι ἐμμήθη τὸ βάδισμά σου, δι' ὅλ' αὐτὰ πρέπει νά τιμωρηθῇ καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ τὴν ἐπιπλήξω καὶ θὰ τὴν τιμωρήσω αὐστηρῶς, ἂν καὶ εἰς τοῦτο πταίουσιν ὁ ἀμαρτωλὸς καὶ ὁ Βόμστωρφ. Ὅσον ἀφορᾷ ὁμῶς τὸ τελευταῖον ὁποῦ εἶπες, ὅτι ἠρνήθη κατ' ἀρχὰς νά ὁμολογήσῃ τὸ λάθος της, εἰς τοῦτο πταίεις σὺ ἡ ἰδία. Σὺ τὴν ἐφόβισες μὲ τοὺς τρόπους σου καὶ τὴν ἔκαμες τόσο δειλὴν, ὥστε δὲν τολμᾷ νά κάμῃ τίποτε εἰς τὸ φανερόν. Ἀπέναντι ἐμοῦ ἡ Καρμελίτα οὐδέποτε θὰ ἐκρυπτε τὸ παράμικρόν.»

«Δὲν λείπει ἄλλο παρὰ νά στείλῃς ἐμὲ εἰς τὸ σχολεῖον ἀντὶ ἐκείνης!» ἀπὴντησεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία, ἀπολέσασα τὴν ἀπάθειαν, ὅπως πάντοτε σχεδὸν, μετὰ τοὺς λόγους τοῦ Καῖϋ. Εἶδεν ὅτι οὐ μόνον αἱ προσδοκίαι της διεψεύσθησαν, ἀλλὰ καὶ παρεστάθη αὐτὴ ἡ ἰδία ὡς ἐνοχος ὑπὸ τοῦ Καῖϋ, καὶ ἡ ὀργὴ της δὲν εἶχεν ὅρια.

«Ὡ ναί! πραγματικῶς θὰ σοῦ ᾔτο πολὺ ὠφέλιμόν!» ἀπὴντησεν ὁ Καῖϋ μὲ ψυχρότατον ὕψος, καὶ ἀρπάσας τὸν πῖλόν του ἡτοιμάσθη νά ἐξέλθῃ χωρὶς ἀποχωρητισμὸν.

Ἀλλ' ὁ ἀπότομος οὗτος τρόπος, ἡ ἡσυχία αὐτῆ, ἡ ψυχρότης, ἡ περιφρόνησις, ἣν ἔδειξε πρὸς αὐτὴν ὡς νὰ ᾔτο ἀνόητος παιδίσκε, διήγειρε τοσαύτην ὀργὴν καὶ ἀγανάκτησιν εἰς τὴν γυναῖκα, ὥστε ἀναπηδήσασα ἐκ τῆς πολυθρόνας ὤρμησε πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς καὶ ἤρπασεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος.

«Τί θέλεις;» ἐφώναζεν ὁ Καῖϋ ἀπειλητικῶς καὶ ἀπέκρουσεν αὐτὴν ἀποτόμως.

«Θέλω νά σοῦ ὁμιλήσω! Εἶμαι γυναῖκα σου — δὲν ἀνέχομαι νά μὲ μεταχειρίζεσαι ὡς μίαν ὑπηρέτριαν!» ἐφώναζεν ἡ Κλεμεντίνα τόσο δυνατὰ, ὥστε ἡ φωνὴ της διεπέρα τοὺς τοίχους.

«Κ' ἐγὼ σοῦ ἀπαγορεύω, νά μοῦ ὁμιλῇς μὲ τοιοῦτον ὕψος,» εἶπεν ὁ Καῖϋ καὶ μόλις διὰ σιδηρᾶς δυνάμεως τῆς θελήσεώς του κατάρθωσε νά μείνῃ ἡσυχος. «Ὅσα μοῦ εἶπες ἐναντίον τῆς Καρμελίτας, εἶναι ὅλα μικρολογία καὶ ἀνοησία. Ἀρκεῖ νά τὴν ἐπιπλήξωμεν, διὰ νά μὴ τὰ ἐπαναλάβῃ, καὶ οὕτω τελειώνει ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις! Ἡ ἀρνησίς της — τὸ ἐπαναλαμβάνω — εἶνε φυσικὴ καὶ θλιβερά συνέπεια τῆς ψυχρᾶς καὶ ἀστόργου συμπεριφορᾶς σου καὶ δὲν εἰμπορῶ διὰ τοῦτο νά μεμψῶ τὸ παιδίον. Εἶνε φυσικώτατον, ὅτι ὁ χαρακτήρ της θὰ διαφθαρῇ, ἀφοῦ βλέπει ὅτι οὐχὶ φρονήσις καὶ ἀγάπη, ἀλλὰ κακία καὶ ἰδιοτροπία ρυθμίζει τὰς πράξεις ἐκείνων, οἵτινες τὴν διευθύνουσιν καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἡ παιδικὴ τῆς καρδιά εἶναι ἐμπεισιτευμένη. Ἡ αἰτία λοιπὸν, ἡ ἐνοχὴ, εἶνε ἰδικὴ σου, καὶ κύριος οἶδε ποῦ θὰ καταντήσῃ αὐτὴ ἡ κατάστασις! Καὶ τώρα, διὰ νά τελειώσωμεν τὰς ὁμιλίας μας, σοῦ λέγω τὸ ἐξῆς: αὐταὶ αἱ τελευταῖαι ἡμέραι μᾶς ἀπεξένευσαν καὶ μᾶς ἐψύχραναν περισσότερον παρὰ ἔτη ὀλόκληρα. Ὅλον ἐν περισσότερον φεύγει καὶ ἀφανίζεται ἡ ἀγάπη μου. Μοῦ τὴν φονεύεις μὲ σκληρὰ κτυπήματα. Ὡ Μερτσέδες! πόσην ἀγάπην, πόσην τρυφερότητα ἔτρεψες πρὸς τὸ ἀγαπητὸν μου τέκνον!» εἶπε στεναγὰς ὁ ἄνθρωπος, τὸ μὲν ἐκ πείσματος, τὸ δὲ ἐξ ἑγκαρδίου ἁλγους. Τὴν στιγμήν ταύτην, κατὰ τοὺς λόγους τούτους, ἡ γυνὴ ᾔτο εἰς δέοιν νά φονεύσῃ τὸν ἄνδρα της. Ἡσθάνετο, ὅτι ἐκεῖνος εἶχε δίκαιον· ἐβλεπεν ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν περισσότερον ἀπετύγχανε τοῦ σκοποῦ της, ὅτι ἐφέρθη πολὺ ἀπερίσκεπτος, πολὺ ἀποτό-

μως πρὸς ταχεῖαν ἐπίτευξιν τοῦ σχεδίου της, καὶ ὅτι τώρα πᾶσα προσπάθεια πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῆς Καρμελίτας ἐκ τοῦ οἴκου θὰ κατεδείκνυνεν ἐτι φανερωτέραν τὴν ἀστοργίαν καὶ τὸν ἐγωϊσμόν της.

Εἰς τοὺς πλείστους ἀνθρώπους οὐδὲν ἄλλο κινεῖ τόσο πολὺ τὴν ὀργὴν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν ὅσον ἡ ἐξέλεγχσις καὶ φανέρωσις τῶν σφαλμάτων των. Νομίζουσιν ὅτι ὅλος ὁ κόσμος εἶνε τυφλός, ὅταν δὲ αἰφνης ἴδωσιν ὅτι καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι ἔχουσιν ὀφθαλμοὺς καὶ βλέπουσι, τότε ὀργίζονται καὶ χάνουσι πᾶσαν αὐτοκρατορίαν τῆς ψυχῆς των.

Οὕτω καὶ ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία, ἥτις μόλις καὶ μετὰ βίας κατάρθωσε κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Καῖϋ νά κυριεύσῃ τὴν ὀργὴν της, ἤθελεν ἡδὴ νά ἐκτραγῇ ὡς θύελλα, ἀλλ' ὁ Καῖϋ ἐβάβανεν αὐτὴν δι' ὑπερηφάνου καὶ περιφρονητικῆς κινήσεως τῆς δεξιᾶς του, καὶ ἀτενίσας αὐτὴν μὲ βλέμμα, ὅπερ ἐπάγασε τὸ αἷμά της, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὰ συμβάντα ταῦτα, κατὰ τίνα ἑορτὴν ἥτις συνέπεσεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐβδομάδος, ἡ Καρμελίτα ἐξήτησε καὶ ἔλαβε παρὰ τῆς παιδαγωγοῦ τὴν ἀδειαν, νά παιζῇ μὲ τὴν μικρὰν Ἄνναν.

Ὁ πατὴρ αὐτῆς εὕρισκετο ἡδὴ ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἐν Ἀμβούργῳ, ἀλλὰ περιεμένετο νά ἐπιστρέψῃ τὴν ἑσπέραν τῆς ἡμέρας ταύτης.

Ἡ συμπαίτρια τῆς Καρμελίτας, φοροῦσα τὰ ἑορταστικὰ ἐνδύματά της, ἴστατο ἡδὴ πρὸ τῆς θύρας περιμένουσα, ὅτε ἡ Καρμελίτα, ἐν τῇ κομψῇ ἐνδυμασίᾳ της ὡς περισσότερὰ ἱταμένη ὤρμησεν εἰς τὴν αὐλήν καὶ μὲ τὸ εὐτυχὲς συναίσθημα, ὅτι ἦτο ἀπηλλαγμένη ἀπὸ παντὸς ἀναγκαστικοῦ περιορισμοῦ καὶ ἠδύνατο ἀνέτως νά παραδοθῇ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἐλευθερίας, ἔσπευσε πρὸς τὴν μικρὰν φίλην της. Δὲν ἠδύνατο τις νά φαντασθῇ μεγαλιτέραν ἀντίθεσιν ἢ τὴν μεταξὺ τῶν δυὸ τούτων κορασίων ὑπάρχουσαν. Ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐπιστάτου εἶχε τὴν συνήθη τοῦ προσώπου χροιάν κοινῶν ἀνθρώπων, παρ' αὐτῇ δὲ μάλιστα ἀσχημιζομένην διὰ πολλῶν ἐφηλίδων. Τὸ ἀνοικτὸν στόμα καὶ ἡ ξανθὴ, ἀχυρόχρους κόμη, ἥτις συνεφώνει μὲ τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς σχεδὸν λευκὰς ὀφρὺς καὶ τὰς ἀραιὰς βλεφαρίδας, παρείχον εἰς τὸ πρόσωπόν της χαρακτηριστικὸν τι ἀφύτας ἅμα καὶ σκαϊότητος, ὅπερ ἀπετέλει μεγάλην ἀντίθεσιν πρὸς τὰ λεπτὰ καὶ ἄβρα χαρακτηριστικὰ τῆς Καρμελίτας. Ὡσεὶ μεταξὺ δύο ἐκδυτάων γραμμῶν ἔκειτο ἡ εὐγενὴς φραιότης τοῦ κορασίου τούτου, — φραιότης ἦν ἐτι μάλλον ἐξῆρε καὶ ἐπηύξανεν ἡ ἀπλότης ἅμα καὶ κομψότης τῆς ἐνδυμασίας. Ἡ Καρμελίτα ἐφόρει κυανοῦν, καλῶς ἀρμοζόμενον εἰς τὸ σῶμά της φόρεμα μὲ μίαν μόνην λευκὴν ἐνδρεῖαν ταινίαν ὡς παρῦφασμα, καὶ περικνημίδας βαθυκυάνου χρώματος.

Ἡ Ἄννα δὲ εἶχε χονδροῦς, ὀλίγον τι ἀμόρφους καὶ σκαίους πόδας ὁ δὲ ἀνάρμοστος συνδυασμὸς παντὸς εἶδους χρωμάτων — αἱ ὑπερῶς περικνημίδες, αἱ ὑπερμέτρως πολυκέντητοι περισκέλιδες καὶ τὸ ποικιλόχρουν θερινὸν φόρεμα δὲν ἄφινον τὸν ὀφθαλμὸν ν' ἀναπαυθῇ — ἐμαρτῶρει νηπιώδη καλαισθησίαν τῶν γόνεων της.

Τὴν Καρμελίταν παρστήρει μὲ τοιοῦτον ἥθος, ὡς ἂν εἰ ἴστατο ἐμπροσθεν ἄλλου τινὸς ὄντος ὑπερκοσμίου, καὶ σχεδὸν ἀσυνειδήτως συνέκρινε τὸ πλάσμα ἐκεῖνο μὲ τὸ ἴδιόν της πρόσωπον· ὁ παιδικὸς της νοῦς δὲν ἠδύνατο εἰσεῖν νά σκεφθῇ περὶ διακρίσεως, δὲν ἠδύνατο νά συλλογισθῇ διατί ἐκεῖνη νὰ ἔχῃ τόσα προτερήματα τῆς τύχης καὶ τῆς φύσεως, ἐτι δὲ ὀλιγώτερον ἢ παιδικὴ τῆς καρδιά ἠδύνατο νά συλλάβῃ τὴν ἐπιθυμίαν, νά εἶνε καὶ αὐτὴ ἴση πρὸς ἐκείνην, μόνον δὲ ἠσθάνετο ἀσυνειδήτως ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ προτερήματα ἐπέβαλλον αὐτῇ ὑποταγὴν, καὶ ὅτι πᾶσα ἐναντίωσις πρὸς τὴν θέλησιν ἐκείνης εἶνε τοσοῦτον τιμωρητέα, ὅσον ἡ παράβασις τῶν δέκα ἐντολῶν, ὡς ἐδιδάσκετο ἐν τῷ σχολείῳ.

«Ἐλα, Ἄννα!» ἐφώναζεν ἡ Καρμελίτα, «Σήμερα πᾶμε 'ς τὸ σταῦλον νά ἰδοῦμε τὰ ἄλογα! Ἐλα!»

Καὶ ἡ Καρμελίτα ἔτρεξε, χωρὶς νά περιμεῖν τὴν συναινέσιν τῆς φίλης της, ἥτις ψαυτὸς ἔδραμε κατόπιν.

Κατὰ πρῶτον, ἔρριψαν ἐν βλέμμα εἰς τὸν σταῦλον τῶν ἐργατικῶν ἱππῶν. Ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ἐκρέμαντο ἱστοὶ ἀραχνῶν, οἱ δὲ λευκοὶ τοῖχοι πολλαχοῦ εἶχον ῥηγμάς ἐνεκα τῆς ἀποσπασθείσης καὶ καταπεσοῦσης ἀσβέστου. Κιτρίνη, μετὰ ἀχόρων μεμιγμένη μάζα ἦτο κεκολλημένη ἐπὶ μεγάλῃς τινὸς δοκοῦ. Δεξιὰ εὕρισκετο μέγα τι ξόλινον κιβώτιον διὰ τὴν τροφὴν τῶν ἱππῶν. Ὑπεράνω τοῦ κιβωτίου τούτου ἐκρέματο ἀπὸ τοῦ τοίχου πρόστυχόν τι ἐνδυμα ἐργάτου.

Κατὰ τὴν εἰσοδὸν των εἰς τὸν σταῦλον εἰς θῆλυς ἵππος ἐκτύπησε δυνατὰ τὸ ἔδαφος μὲ τὴν ὀπλήν του, καὶ δύο στρουθοὶ, οἵτινες εἶχον εἰσοδῶν ἐξωθεν διὰ τῆς θύρας, ἀπέπτησαν ἐμφοβοὶ καὶ

εφένοντο τερετίζοντες μεταξύ τῶν τοίχων. Τέλος εἰς ἐξ αὐτῶν ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς φάντης, καὶ πηδῶν ἐν αὐτῇ ἠφανίσθη. Καὶ τῶρα πάλιν ἐπεκράτησεν ἡ προτέρα ἡρεμία· μόνος ὁ κρότος τῶν βραδέως μασσώντων ζῶων διέκοπτε τὴν ἡσυχίαν. Ἡ ἡρεμία αὕτη καὶ ἡ θερμὴ ὁσμὴ τοῦ σταύλου ἐκράτουν οἷον αἰχμαλώτους τὰς αἰσθήσεις τῶν δύο κοράσιων. Παρατήρησαν μετὰ περιεργίας εἰς τὰ πέραν καὶ ἐπορεύθησαν βραδέως περαιτέρω.

Εἰς ἐκτομίας ἵππος, ὅστις ἡσύχαζεν, ἐστρέψε τὴν κεφαλὴν μὲ τοὺς φραίους μεγάλους ὀφθαλμούς, συγχρόνως δὲ ἄλλος τις ἰσχνὸς λευκὸς ἵππος ἐτίνασσε παταγωδῶς τὴν ἄλυσίν του τῆδε κακείσε.

Ἦδη δὲ προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν ἡζωρότης τῶν στρουθῶν. Ἀνήσυχον καὶ θορυβώδες περιέπιτε αἰφνης περὶ τὰς κεφαλὰς τῶν ἵππων ὀλόκληρον σμήνος στρουθῶν, ζητούντων τροφὴν. Τέλος ἐκάθισαν τινες ἐξ αὐτῶν παρὰ τὰς αὐλακὰς καὶ ἐπὶ τοῦ χορτοστρώματος καὶ ἐκόλαπτον τὴν ὄξουςαν κόπρον.

Τῶρα ὁμως ἠκούσθησαν βήματα βαρέα ἀπὸ τοῦ ἄνω σανιδώματος. Δύο πόδες μὲ χονδρὰ καὶ ἄμορφα ξύλινα ὑποδήματα καὶ μὲ χονδροειδεῖς μαλλίνας περικνημίδας φαιῶ χρώματος, ἀνασευρμένους ἄνωθεν τῶν περισκελίδων, ἐφάνησαν ἐκ τῆς ἀνεωγμένης καταρρακτῆς θύρας ἐπὶ τῶν ἄνω βαθμιδῶν τῆς σαρῆς, ξυλίνης κλίμακος.

Οἱ πόδες οὗτοι ἔδωκαν τὸ σύνθημα τῆς φυγῆς, καὶ τὰ δύο κοράσια ἀπεμακρύνθησαν τρέχοντα.

Ὅπισθεν τοῦ μεγάλου σταύλου τῶν ἐργατικῶν ἵππων ἔκειτο ὑπερμεγέθης σωρὸς κόπρου, ἀδρανῶς ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζόμενος, ὑπὸ σασίμων, κιτρινίζόντων ὑδάτων περιβαλλόμενος· ὀλίγον τι μακρότερον ἐφαίνετο μικρὸν τι τέλμα, ἐν ᾧ ἐκόλυμβαν νῆσσαι.

Στενὸς τις καὶ καθαρός, ἄραιμένος δρόμος ἦγεν εἰς τὸν σταῦλον τῶν εὐγενῶν ἵππων, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνεωγμένη πύλη ἐκοσμεῖτο διὰ ξυλίνης, ἐντέχνως ἐπεξεργασμένης κεφαλῆς ἵππου. Ἐνταῦθα ἐπεκράτει ἐκτάκτως μεγάλη καθαριότης, καὶ ἀπλετον φῶς. Ἐπιμελῶς πεπλεγμένοι ἀχύρινοι πλόκαμοι ἐχώριζον τὸ χορτόστρωτον ἔδαφος εἰς πολλὰ διαμερίσματα διὰ τοὺς ἵππους. Αἱ φάνται ἦσαν μὲ ἀπαστράπτον μέταλλον ἐπεστρωμένοι, οἱ δὲ τοῖχοι κεκοσμημένοι μὲ φαιὸν, ἡρεμον χρώμα. Ὁ γηραιὸς ἀμαξηλάτης Φρειδερίκος ἐτυπεν ἤδη ἐλαφρῶς μὲ τὴν παλάμην τὰ εὐρέα νῶτα ἐνδὸς ἵππου τῆς ἀμάξης καὶ ἤλασεν αὐτὸν κατὰ μέρος δι' ὀτρυντικῆς τινος κραυγῆς. Εἶτα δὲ ἀνεσῆκωσε διὰ τοῦ πτόου τὸ χορτόστρωμα καὶ ἀπεμάκρυνε τὰς ἀκαθαρσίας διὰ τοῦ σαρώθρου.

Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σταύλου ἵστατο μελάνχρουν ἱππάριον (Pony) μὲ βαδέως πρὸς τὰ κάτω κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν, μὲ στρογγυλὸν λαιμόν, μὲ εὐδῶς ἀνωρθωμένην χαιτην καὶ μὲ βεβαρημένους ὑπὸ τοῦ καμάτου ὀφθαλμούς. Πρὸς τὸ ἱππάριον τοῦτο ἔδραμον τὰ δύο κοράσια. Ἡ Καρμελίτα ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς ζάχαριν, ἣν εἶχε λάβει μεθ' αὐτῆς ἐκ τῆς οἰκίας. Τὸ ἱππάριον φασφράνθη τὴν παλάμην τῆς μικρᾶς μὲ τὴν θερμὴν καὶ ὑγρὰν πνοήν του, ἡ δὲ

Καρμελίτα ἔσπρε τὴν κεφαλὴν καὶ ψιλλοῖ πρὸς αὐτὸ, ὥσει διελέγετο μετ' ἀνθρώπου.

Ὅτε εἶδεν ὁ Φρειδερίκος εἰσελθόντα τὰ παιδιά εἰς τὸν σταῦλον, ἔλαβε τὴν καπνοσύριγγα ἀπὸ τοῦ στόματός του καὶ ἐκρυσεν αὐτὴν εἰς τὸ ἐν ἐκ τῶν μεγάλων καὶ εὐρέων ὑποδημάτων του. Ἐνευσε μόνον καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν του. Ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν ἐφώναζε πρὸς τὸ κοράσιον:

«Καρμελίτα, ἔλα 'δὼ μιά στιγμὴ.»

«Τί νὰ κάμω;» ἀπήντησε τὸ κοράσιον.

Ὁ γέρων, ἀντὶ ἀπαντήσεως, ὤψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκκλινεν αὐτὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, συγχρόνως δὲ ἀνέσυρε τὰ εὐρέα χεῖλη πρὸς τὴν ρίνα. Τοῦτο ἐσήμαινεν: «Ἐχω σπουδαίαν ἀνακοίνωσιν! Μόνον διὰ δέ! Πλησίασε νὰ τὴν ἀκούσῃς.»

Ταχέως ἔδραμε πρὸς αὐτὸν ἡ Καρμελίτα, ἀφείσα τὴν περιεργὸν ἄνταν ἱσταμένην ἐν τῇ θέσει τῆς. Ὁ γηραιὸς ἀμαξηλάτης ψιλλοῖ ἐν ἐκ τῶν μεγάλων καὶ εὐρέων ὑποδημάτων του, ἡ δὲ μικρὰ Καρμελίτα ἵστατο ἐνώπιόν του μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα καὶ ἤκροατο τῶν μυστικῶν λόγων του.

«Τώρα λοιπὸν ζεῦρε! Ἀλήθεια;»

Ἡ μικρὰ κατένευσε, περιέστρεψε τὸ βλέμμα ὥσει ἀπορούσα ἡ ὥς ἀφηρημένη, καὶ συνέσφιγξε τὰ χεῖλη.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν νεαρὸς τις ἱπποκόμος διέβη ἐλαύνων ἀσθενῆ τινα ἵππον βραδέως πορευόμενον, τὸν ὁποῖον ὁ κτηνίατρος τοῦ πλησιεστάτου χωρίου εἶχεν ἐξετάσῃ. Τοῦτο ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν καὶ τὴν περιέργειαν τῶν κορασιῶν, συγχρόνως ὁμως ἐφόβησεν αὐτὰ. Χωρὶς νὰ περιμείνωσι τὴν εἰς τὸν σταῦλον εἰσέλαιν τοῦ ἵππου καὶ τοῦ ἱπποκόμου, διέβησαν πλησίον αὐτῶν διὰ τῆς θύρας, καὶ ἔδραμον πρὸς τοὺς σταύλους, οἵτινες ἔκειντο εἰς τὸ ὅπισθεν μέρος τῆς πλατείας.

Καθ' ὁδὸν ἔθηκαν διὰ τῆς ταχείας πορείας τῶν ζῳά τινα εἰς κίνησιν, καὶ οἱ κυνηγετικοὶ δὲ κύνες τοῦ Καὶ ἠκολούθησαν αὐτὰς τρέχοντες. Τὰ κοράσια εἰσῆλθον ἤδη εἰς τὸν μέγαν σταῦλον τὸν πρὸς τὰ δεξιὰ. Ἐμπροσθεν τῶν εὐρέως ἀνεωγμένων πυλῶν ἔκειντο εἰσέτι ὑπόλοιπα τινα ἵχνη τοῦ εἰσκομισθέντος ξηροῦ χόρτου. Μεγάλῃ τις φορητὸς ἀμαξία ἵστατο πλαγίως ἐν μικρᾷ τινι πλατείᾳ ἐκτεθειμένη εἰς τὰς θερμὰς τοῦ ἡλίου ἀκτίνας, καὶ ὁ πρὸς τὰ κάτω κεκλιμένος ξύλινος καὶ ἀχρωματιστός βυθὸς αὐτῆς ἐφαίνετο οἷον αἰσθανόμενος τὴν πυρῶδη θερμὴν τοῦ καυστικοῦ ἡλίου. Ὑποκάτωθεν δὲ ἐρράμμιζον δύο νεαρὰ ὀρνίθια, καὶ γηραλέος τις, μέλας, μακρόδριξ κῶν ἐκκλινε πάλιν τὸ ῥύγχος του ἐπὶ τῶν προτεταμένων ποδῶν του. Τὰ ἄκρα τῶν τριῶν τοῦ ἡστραπτον ὡς ἀργυρὸς, ἐνῶ στυλινὸς γόρος ἐνδὸς ὀρειχαλκίνου καλύμματος καπνοσύριγγος, ἔχοντος τὴν ἐσώτερικὴν ἐπιφάνειαν τραχεῖαν καὶ ἀνώμαλον καὶ μελάνχρουν ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, κειμένου δὲ πλησίον τεμαχίου χάρτου ἐκ φύλλου ἐφημερίδος, ἔλαμπεν ὡς χρυσός. Ἐκεῖ δὲ πλησίον τοῦ τοίχου ὑψοῦτο μέγας σωρὸς ἀχύρων διαφλεγόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

(Ἔπεται συνέχεια).

Εἰς Νεανίδα.

(Κατὰ τὸν Victor Hugo.)

ὦ ναί! . . ἂν ἤμην βασιλεὺς σοὶ ἔδιδον τὸν θρόνον
Τ' ἀνάκτορα, τὸ σκῆπτρόν μου καὶ τὸν λαόν μου ὅλον
Τοὺς κήπους καὶ τὰ μέγαρα, τὰ πλήθη τῶν δρυμῶνων
Τὸν πολυάριθμον στρατὸν καὶ τὸν λαμπρόν μου στόλον
Τὰς πόλεις καὶ τὸ κράτος μου καὶ τὸ χρυσοῦν μου στέμμα
Δι' ἐν ἐκ τῶν ὀμμάτων σου, δι' ἐν καὶ μόνον ΒΛΕΜΜΑ!

Θεὸς ἂν ἤμην . . ἔδιδον τὸ πλῆθος τῶν αἰώνων,
Τὴν γῆν καὶ τὸν αἶρα τῆς, τὰ πλάτη τῆς θαλάσσης
Τὰ ὄρη καὶ τοὺς ποταμούς, τὰ βάθη τῶν κευθμῶνων
Τὸ ἄπειρον, τοὺς οὐρανοὺς, τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις
Καὶ τοὺς ἀγγέλους τ' οὐρανοῦ, τὰ σμήνη τῶν δαιμόνων
Δι' ἐν ἐκ τῶν χειλέων σου, ἐν ΦΙΛΗΜΑ σου μόνον!
Ἐν Κερταίφ. Νικ. Κ. Μακρίδης.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. ΕΡΜΑΝΝΟΣ ΦΟΝ ΕΛΜΧΟΛΤΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 209).
2. Ο ΛΕΙΜΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΩΡΑΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ. Κατὰ ἱχνογραφίαν τοῦ E. Limmer (ἐν σελ. 213.)
3. ΚΑΛΟΙ ΦΙΛΟΙ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Otto Gebler (ἐν σελ. 217).